

to ljulko bode treba iztrebiti, predno bode dozorevala. Za danes dovolj.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarska rodbina je sedaj zopet na Dunaji, kder so zbrani vsi ministri in tudi hrvatski ban grof Pejačević. Ta poroča o rabukah v Zagrebu, Karlovcu, Sisku zoper ogerske grbe z magjarskimi napisi. To je zoper postavo; napisi morajo na Hrvatskem biti hrvatski. Magjari baje hočejo strgane grbe po sili zopet pribiti. No, Hrvati jih bodo gotovo zopet strgali. — Na Dunaji mudi se srbski kralj Milan, došel je tudi rumunski kralj Karol. Pravijo, da ima to visoke politične namere. — Liberalni „Bauernverein“ šteje na Štajerskem 1716 vpisanih udov, ki so vplačali 945 fl., a liberalni vodje so potrošili 1064 fl. To je prav liberalno gospodarstvo, ki je kmetom tako koristno, kakor njivam toča. — Kranjski deželni odbor začel je slovenski uradovati. Slava! Nemški liberalci so pa kosmato lagali v svet in trobili, da bo deželni predsednik g. Winkler prestavljen na Dunaj. Vse je zlegano. — V Trstu so lahoni pridnega urednika vladnega lista „Tagblatt“ po noči napali in grdo razmesarili, da je revež komaj pri življenju ostal, nemški liberalci tega nič posebno ne grajajo, pač pa se grdo režijo, ker je baje v Ljubljani nek slovenski sokol nemškuti puntarski, frankfurtarski trobojni trak premeknil. — Koroški učitelji imajo prvokrat za slovenske kraje v Podkloštru velik shod, za nemške pa v Belaku. Graška „Tagespošta“ je kar omedlevati začela, ko je to izvedela, zlasti črno pred očmi jej postaja, ker je šolski inšpektor celó v Borovljah slovenski spregovoril. Tako črtijo in sovražijo liberalni Nemci uboge Slovence, katere imenujejo „Wenden“. Ko bi Slovenci tako hudobni bili, lahko bi jim vračali ter jih imenovali „Švabe“. No, tega pa nečemo. — Zavoljo magjarskih grbov je tudi v Senji in še nekaterih mestih hrvatskih in slovenskih prišlo do razbijanja; Hrvati so povsod magjarske grbe potrgali s sten. Hrvati se ne dajo dalje od Magjarov tako naduto tlačiti, kakor se je do sedaj godilo mnogo let.

Vnanje države. Nemški cesar Viljelm in jegov železni Bismark tuhtata na vojsko zoper Ruse in Francoze ob enem, ker mislita, da drugače ne zapustita Nemčije za vse veke vekov zagotovljene in zavarovane. Zato iščeta zaveznikov po vsem širokem svetu: Turke, Rumune, Italijane, Španjolce in Kitajce. Z Avstrijo sta zvezo podaljšala na 6 let, vendar ta zveza ne meri na boj, ampak v ohranitev miru. — Francozi podpirajo punt zoper španjskega kralja, ker je baje ta Bismarku obljubil, v slučaju vojske Francozom prhnoti za hrbet. — Judom so

Rusi prepovedali krščanske hlapce in dekline službo jemati. — Srbski minister Piročanec prejel je od nemškega cesarja red rdečega orla in pravoč je, da se Srbi zvežejo z Nemci proti Rusiji, če pride do vojske; toda Srbi preženejo poprej Piročanca z Mitanom vred, preden toliko nehvaležnost in bratomerstvo pričnejo. — Črnogorski knez bil je v Carigradu od sultana častno sprejet. Kaj to vse potovanje pomeni, to ni prav jasno. — Italijanski republikanci imajo v Raveni velik shod; vlada se ga ne upa prepovedati. — V egiptovski deželi davi kolera še vedno najhuje v Aleksandriji, menje v Kahiri, v celej deželi umerje vsaki dan po 300 ljudij. — V Tonkingu so baje Francozi začeli napadati glavno mesto anamsko Hue, upajo pa potem anamskega novega cesarja prisiliti v mir, preden mu Kitajci dojdejo na pomoč. Ti se namreč resno pripravljajo na boj zoper Francoze.

Za poduk in kratek čas.

Še enkrat cesar v Ptuiju.

Nazočnost cesarjeva v Ptuiju nas je z velikim veseljem napolnila, ker se je takrat pokazalo, da so Slovenci v Ptujskem okraju v ogromni večini, in da je Nemcev le mala peščica.

Od Hajdine do mesta, kder se je cesar peljal, ni draga slišati bilo, kakor „živio“, v Ptuiju pa, kder so si nemškutarji prizadevali, cesarju nemško lice mesta pokazati, so bili „živio“ klici tako glasni in mnogoštevilni, da so se „hoch“ klici slišali, kakor zamolklo hripanje pod razvalinami pokopanege, in tudi na dvorišči okrajnega poglavarstva, kder so sami dostojanstveniki čakali na cesarja, so „živio“ klici tako glasno zadoneli, ko se je vladar pripeljal, da so še tisti, kateri so „hoch“ skekati nameravali, v odločivnem trenutku na to pozabili.

Duhovniki, od cesarja sprejeti, so se z „živio“ klici poslovlili ravno tako naši vrli kmečki župani. Zato je presvitli cesar tudi, ko je bilo okrajno glavarstvo v okrajnim šolskim svetom sprejeto, prvo vprašanje na okrajnega glavarja stavil: „Ta okraj je slovenski?“ Na kar mu okrajni glavar odgovori: okraj je izključljivo slovenski samo v mestu Nemci stanujejo.

G. komisarja Arailzo je presvitli cesar vprašal: „Vi gotovo tudi znate slovenski“. Na kar mu ta odgovori, da zna.

To je važno. Prvo vprašanje bilo je res vprašanje. Cesar je hotel popričano imeti, da je okraj slovenski. Iz odgovora pa je sledila posrednja zapoved v obliki vprašanja, „da v slovenskem okraju uradnik tudi slovenski znati mora“.